

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział III Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Dorota Biernikowicz

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Grzeszkiewicz

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Anny Ockert

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15 października 2019 r., 18 grudnia 2019r., 16 czerwca 2020r., 13 października 2020r.

sprawy z wniosku W. W. (1) o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w okresie od dnia 14 sierpnia 2018r. godz. 20.10 do dnia 15 sierpnia 2018r. godz. 20.05 w sprawie Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu - sygn. akt PR 3 Ds. 2567.2018 (późniejsza sygn. akt III K 106/19 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu)

1. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy W. W. (1) kwotę 2.000,00 (dwóch tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od daty uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie wniosek oddala;
3. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 6, § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy W. W. (1) kwotę 384,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;
4. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

/-/ Sędzia Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE		
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 13.10.2020r.	Sygnatura akt	III Ko 811/19
1. WNIOSKODAWCA		
W. W. (1) , urodzony (...) w P., z zawodu technik mechanizacji rolnictwa, emeryt, nie karany za przestępstwa		

2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
	Brak żądania	Brak żądania
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
	5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną na skutek niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w okresie od dnia 14 sierpnia 2018 r. godz. 20.10 do dnia 15 sierpnia 2018r. godz. 20.05, na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. (wniosek k. 1-5).	ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (wniosek k. 1-5).
3.	Inne	
	Zasądzenie na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (wniosek k. 1-5).	

3. Ustalenie faktów			
3.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1.	W. W. (1) wraz z małżonką M. zamieszkują w domu szeregowym usytuowanym w P. przy ul. (...). W bezpośrednim sąsiedztwie wnioskodawcy i jego żony zamieszkują wspólnie M. S. (1) i A. P.. Pomiędzy sąsiadami istnieje wieloletni konflikt	uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 4 marca 2020 r. w sprawie III K 106/19	k. 89 - 94

związany z zastawianiem przez wskazanych sąsiadów, bądź zatrudnionych przez M. S. (1) pracowników podjazdu do posesji małżonków W., co powoduje utrudnienia w parkowaniu w tym miejscu córki wnioskodawcy – P. R., która codziennie rano przywozi do swoich rodziców małoletniego syna, odbierając go po zakończonej pracy.

W dniu 13 sierpnia 2018 r. P. R. zamierzała zaparkować samochodem przed domem swoich rodziców, lecz nie mogła tego zrobić na skutek manewrów drogowych A. P., która finalnie zablokowała podjazd do domu małżonków W.. Widząc zaistniałą sytuację z domu wyszedł W. W. (1), który podszedł do samochodu sąsiadki, chcąc ją skłonić do przestawienia samochodu i umożliwienia jego córce wjechania na podjazd jego domu.

M. S. (2), który chwilę wcześniej skończył parkować swój samochód, widząc, jak wnioskodawca rozmawia z jego partnerką, energicznie podszedł do niego. Pomiędzy mężczyznami wywiązała się kłótnia, w trakcie której W. W. (1) odepchnął swojego sąsiada, w następstwie czego wywiązała się pomiędzy nimi

	<p>szarpanina. W trakcie konfrontacji wnioskodawca złapał swojego przeciwnika lewą ręką za gardło i dusił, doprowadzając do wystąpienia u niego otarć naskórka na szyi po stronie prawej, a M. S. (1) chwycił W. W. (1) za ramiona na wysokości klatki piersiowej przy szyi i szarpał go. Zwaśnionych mężczyzn rozdzieliła P. R. i sąsiad M. S. (3), przy czym W. W. (1) i M. S. (1) jeszcze przez chwilę kłócili się ze sobą, po czym rozeszli się do swoich domów.</p>		
<p>3.1.2.</p>	<p>Dnia 14 sierpnia 2018 r. o godz. 20:10 wnioskodawca został zatrzymany w swoim miejscu zamieszkania i doprowadzony do Komisariatu Policji P. – P., a jako przyczynę zatrzymania wskazano, iż W. W. (1) jest podejrzewany o to, że w dniu 13 sierpnia 2018 r. kierował groźby karalne wobec M. S. (1) i A. P. oraz „zachodzi obawa spełnienia tych gróźb”. Bezpośrednio przed zatrzymaniem funkcjonariusze wykonujący przedmiotową czynność w stosunku do wnioskodawcy czekali w radiowozie przez kilka godzin przed jego domem, co obserwowali sąsiedzi W. W. (1). W trakcie czynności w domu wnioskodawcy podjechał</p>	<p>częściowo zeznania wnioskodawcy W. W. (1)</p>	<p>k. 58 – 59v</p>

również nieoznakowany radiowóz policyjny, którym W. W. (1) został przewieziony na Komisariat Policji P. – P., przy czym zarówno podczas wychodzenia z domu, jak również w trakcie przejazdu do jednostki Policji, nie stosowano wobec niego żadnych środków przymusu bezpośredniego. Kajdanki zostały założone na ręce wnioskodawcy dopiero przed wejściem na komisariat. Jedna z konwojujących wnioskodawcę funkcjonariuszek szydziła z niego mówiąc, że kiedyś on „zamykał” (miała na myśli to, że był funkcjonariuszem (...)), a teraz sam zostanie „zamknięty”.

W dniu 15 sierpnia 2018 r. W. W. (1) w ramach dochodzenia prowadzonego przez Komisariat Policji P. – P. i objętego nadzorem Prokuratury Rejonowej P.w P. pod sygn. akt PR 3 Ds. (...).2018 przedstawiono zarzut, że dnia 13 sierpnia 2018 r. w P., kierował groźby karalne pozbawienia życia i pobicia pod adresem A. P., które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

	<p>Następnie wnioskodawcę zwolniono z zatrzymania, co miało miejsce dnia 15 sierpnia 2018 r o godz. 20.05, przy czym zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji, zobowiązując go do stawiennictwa 1 raz w tygodniu w Komisariacie Policji P. – P. oraz zakazu zbliżania się do A. P. na odległość mniejszą niż 50 m. Następnie postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2018 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu zmienił stosowany wobec W. W. (1) środek zapobiegawczy w ten sposób, że zakaz zbliżania się wnioskodawcy do A. P. pozostał bez określenia jakiegokolwiek odległości.</p>	
zeznania świadka P. R.	k. 60 – 60v	
notatka urzędowa (...)	k. 22 akt PR 3 Ds. 2567.2018	
postanowienie o przedstawieniu zarzutów W. W. (1)	k. 37 akt PR 3 Ds. 2567.2018	
Postanowienie prokuratora Prokuratury Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 15 sierpnia 2018 r. o oddaniu wnioskodawcy pod dozór Policji	k. 46 akt PR 3 Ds. 2567.2018	

<p>Postanowienie prokuratora Prokuratury Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 24 sierpnia 2018 r. o zmianie środka zapobiegawczego</p>	<p>k. 70 akt PR 3 Ds. 2567.2018</p>		
<p>protokół zatrzymania wnioskodawcy</p>	<p>k. 29 akt VIII Kp 622/18</p>		
<p>3.1.3.</p>	<p>Pismem z dnia 16 sierpnia 2018 r. W. W. (1) wniósł zażalenie na zatrzymanie, wnosząc o zbadanie jego zasadności. Wnioskodawca wskazał, iż został pomówiony, a nadto zaprzeczył, aby kierował jakiegokolwiek groźby wobec M. S. (1) i A. P..</p> <p>Pismem z dnia 20 sierpnia 2018 r. pełnomocnik W. W. (1) złożył zażalenie na zatrzymanie jego mandanta w dniu 14 sierpnia 2018 r. przez funkcjonariuszy Policji, wskazując, iż zostało przeprowadzone bezzasadnie i nielegalnie. Pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił we wniesionym przez siebie środku zaskarżenia naruszenie art. 244 § 1 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie występuje przesłanka do przeprowadzenia czynności zatrzymania. Nadto w ocenie żalącego nie została spełniona niezbędna do przeprowadzenia wskazanej czynności</p>	<p>zażalenie W. W. (1) na zatrzymanie w dniu 14 sierpnia 2018 r.</p>	<p>k. 12 oraz k. 47 akt PR 3 Ds. 2567.2018</p>

przesłanka w postaci uzasadnionego przypuszczenia przestępstwa, a nadto W. W. (1) nie ukrywał się przed organami ścigania, znany jest jego adres i tożsamość, co oznacza, iż nie istniała obawa ucieczki, czy ukrywania się z jego strony. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawcy przesłanki zatrzymania zostały wyraźnie wskazane w treści art. 244 § 1 k.p.k. i stanowią zamknięty katalog, w którym nie została wymieniona obawa spełnienia gróźb, którą wskazano w treści protokołu zatrzymania.

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2019 r. wydanym w sprawie VIII Kp 622/18 Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu uznał, że zatrzymanie wnioskodawcy było legalne i prawidłowe, lecz niezasadne, albowiem nie została spełniona żadna ze szczególnych przesłanek uzasadniających zatrzymanie. Sąd wskazał jednocześnie, iż organom ścigania znana była tożsamość zatrzymanego, zatem nie było podstaw do uznania, że może się on ukrywać, uciec, bądź zacierać ślady, a nadto nie istniały także przesłanki do prowadzenia postępowania w trybie przyspieszonym.

Jednocześnie Sąd Rejonowy podkreślił, że przyczyna zatrzymania

	zawarta w protokole, tj. rzekoma obawa spełnienia gróźb, nie stanowi podstawy przeprowadzenia czynności zatrzymania, a dyspozycja art. 244 § 1 k.k. zawiera zamknięty katalog przesłanek do stosowania tego środka.		
zażalenie obrońcy W. W. (1) na czynność zatrzymania	k. 13 – 16 oraz k. 2 – 5 akt VIII Kp 622/18		
Postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 18 lutego 2019 r. w sprawie VIII Kp 622/18	k. 18 – 21 oraz k. 71 - 72 akt VIII Kp 622/18		
3.1.4.	<p>Postanowieniem z dnia 22 listopada 2018 r. prokurator prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu umorzył dochodzenie:</p> <p>I. przeciwko W. W. (1) podejrzanemu o to, że w dniu 13 sierpnia 2018 r. w P., kierował groźby karalne pozbawienia życia i pobicia pod adresem A. P., które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że podejrzany nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa;</p> <p>II. w sprawie kierowania w dniu 13 sierpnia 2018 r. w P. gróźb karalnych pod</p>	postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 22 listopada 2018 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie PR 3 Ds. 2567.2018	k. 7 - 11 oraz k. 75 - 79 akt PR 3 Ds. 2567.2018

	<p>adresem M. S. (1), które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;</p> <p>III. w sprawie spowodowania w dniu 13 sierpnia 2018 r. w P. obrażeń ciała u M. S. (1) w postaci otarć naskórka na szyi, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. wobec stwierdzenia przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego i braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania z urzędu.</p>		
3.1.5.	<p>Pismem z dnia 7 marca 2019 r. M. S. (1) wniósł do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu prywatny akt oskarżenia przeciwko W. W. (1), oskarżając wnioskodawcę o to, że w dniu 13 sierpnia 2018 r. w P., na ul. (...), woj. (...), dokonał naruszenia czynności narządów ciała M. S. (1) w ten sposób, że chwycił go za gardło lewą ręką i dusił (prawą ręką dociskał lewą rękę, którą trzymał na szyi M. S. (1)), czym spowodował obrażenia w postaci otarć naskórka na szyi, które to obrażenia spowodowały</p>	<p>prywatny akt oskarżenia przeciwko W. W. (1)</p>	<p>k. 45 - 48</p>

	naruszenie czynności narządów jego ciała na czas nieprzekraczający 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.		
wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 4 marca 2020 r. w sprawie III K 106/19 wraz z uzasadnieniem	k. 81, 89 - 94		
	<p>Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 4 marca 2020 r. w sprawie III K 106/19 W. W. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu przez M. S. (1) prywatnym aktem oskarżenia czynu zabronionego. W uzasadnieniu wskazanego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, iż wnioskodawca wprowadził w dniu 13 sierpnia 2018 r. dokonał naruszenia czynności narządów ciała M. S. (1) w sposób opisany w prywatnym akcie oskarżenia, niemniej jednak mając na uwadze całokształt ujawnionych w toku procesu okoliczności społeczna szkodliwość czynu W. W. (1) była znikoma z uwagi na okoliczność, iż kłótnia i szarpanina pomiędzy W. W. (1) i M. S. (1) miała charakter wzajemny.</p> <p>Na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika M. S. (1) Sąd Okręgowy w</p>	wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 września 2020 r. w sprawie XVII Ka 711/20	k. 110

	<p>Poznaniu wyrokiem z dnia 30 września 2020 r. wydanym w sprawie XVII Ka 711/20 zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że przyjmując, iż W. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w ten sposób, że w dniu 13 sierpnia 2018 r. w P. na ul. (...) chwycił za gardło lewą ręką M. S. (1) i dusił, czym spowodował obrażenia ciała pokrzywdzonego w postaci otarć naskórka na szyi po stronie prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni i na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umorzył na okres 1 roku próby.</p>		
3.1.6.	<p>W. W. (1) ma 68 lat i cierpi na zmiany zwyrodnieniowe w stawach biodrowych, co ogranicza jego sprawność fizyczną, a działania związane z zatrzymaniem pogłębiły odczuwany przez niego dyskomfort, narażając go jednocześnie na możliwość pogorszenia stanu zdrowia na skutek izolacji. Jednocześnie wnioskodawca w okresie zatrzymania nie miał dostępu do leków przeciwbólowych, które na co dzień zażywał, a także możliwości</p>	częściowo zeznania wnioskodawcy	k. 58 – 59v

utrzymania w należyłym stanie swojej protezy szczękowej, co pogłębiało odczuwany przez niego dyskomfort. Nadto W. W. (1) do 2001 r. pracował jako funkcjonariusz U., co spotkało się z szyderstwami ze strony jednej z funkcjonariuszek Policji biorącej udział w zatrzymaniu, która śmiała się, że wnioskodawca „zamykał” to teraz sam zostanie „zamknięty”.

Bezpośrednio po zatrzymaniu wnioskodawcy umożliwiono kontakt telefoniczny z rodziną, po czym osadzono go samotnie w celi i dostarczono mu jedzenie. W. W. (1) przebywając w izbie zatrzymań nie był źle traktowany przez kogokolwiek i nie zgłaszał w tym zakresie żadnych zastrzeżeń.

Po zwolnieniu z izby zatrzymań wnioskodawca wrócił do domu, lecz informacja o jego zatrzymaniu rozniosła się wśród sąsiadów, którzy wypytywali zarówno wnioskodawcę, jak i jego małżonkę o okoliczności z tym związane. Sąsiedzi nie zmienili jednak zasadniczo swojego stosunku do W. W. (1).

Wnioskodawca ma problemy ze snem, gdy przypomina sobie o okolicznościach związanych z

	<p>zatrzymaniem i denerwuje się, co prowadzi do skoków ciśnienia, albowiem czuje się pokrzywdzony przedmiotowym zdarzeniem i obawia się, że „ktoś może go oskarżyć”.</p> <p>Sytuacja związana z zatrzymaniem W. W. (1) odbiła się także na psychice jego rodziny, która przeżyła szok i stres z tym związany.</p>		
zeznania świadka P. R.	k. 60 – 60v		
dokumentacja medyczna wnioskodawcy	k. 23 - 25		
świadcstwo służby wnioskodawcy	k. 26		
3.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.	Wpływ zatrzymania wnioskodawcy na hospitalizację jego małżonki w związku z problemami z błędnikiem i ciśnieniem.	zeznania wnioskodawcy W. W. (1)	k. 58 – 59v
zeznania świadka P. R.	k. 60 – 60v		

4. ocena DOWODÓW	
4.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	

Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
3.1.1. 3.1.2. 3.1.3. 3.1.4. 3.1.5. 3.1.6.	<p>Dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - notatka urzędowa w aktach PR 3 Ds. 2567.2018, - postanowienie o przedstawieniu zarzutów wnioskodawcy w aktach PR 3 Ds. 2567.2018, - postanowienie prokuratora Prokuratury Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 15 sierpnia 2018 r. o oddaniu wnioskodawcy pod dozór Policji w aktach PR 3 Ds. 2567.2018, - postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 22 listopada 2018 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie PR 3 Ds. 2567.2018, - zażalenie obrońcy W. W. (1) na czynność zatrzymania, - protokół zatrzymania wnioskodawcy, - zażalenie W. W. (1) na zatrzymanie, - postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 18 lutego 2019 r. w sprawie VIII Kp 622/18, - dokumentacja medyczna wnioskodawcy, - świadectwo służby wnioskodawcy, - prywatny akt oskarżenia wniesiony przez M. S. (1) przeciwko W. W. (1), - wyrok Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 4 marca 2020 r. w sprawie III K 106/19 wraz z uzasadnieniem, 	<p>Sąd uznał za wiarygodne wszystkie wymienione dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń. Dokumenty te nie były także kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł również jakichkolwiek powodów, by czynić takowe zastrzeżenia z urzędu.</p>

	- wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 września 2020 r. w sprawie XVII Ka 711/20	
3.1.2 3.1.6.	częściowo zeznania wnioskodawcy W. W. (1)	Sąd Okręgowy ocenił zeznania wnioskodawcy niemal w całości za wiarygodne - z uwagi na ich konsekwencję, logiczność, zgodność z zasadami doświadczenia życiowego oraz korelację z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym. W. W. (1) bardzo dokładnie zrelacjonował okoliczności związane ze swoim zatrzymaniem, przy czym nie starał się w żaden sposób intensyfikować doznanych w związku z tym niedogodności w celu maksymalizacji swojego poczucia krzywdy. Wnioskodawca stanowczo wskazał, że z mieszkania został wyprowadzony bez kajdanek, które założono mu dopiero przed samym wejściem na komisariat, gdzie został przewieziony nieoznakowanym samochodem, a jedyną nieprzyjemnością ze strony policjantów były szyderstwa funkcjonariuszki odnoszące się do jego służby w (...). Świadek zeznał również, że umożliwiono mu wykonanie telefonu do rodziny, osadzono samego w celi, dostarczono jedzenie i nie zgłaszał zastrzeżeń odnośnie traktowania go w izbie zatrzymań. Wnioskodawca rzeczowo przedstawił również dolegliwości związane z zatrzymaniem w kontekście jego stanu zdrowia, co korespondowało z przedłożoną dokumentacją medyczną, a także zainteresowanie sąsiadów z tym związane. Z uwagi na powyższe Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wartości dowodowej wskazanych powyżej twierdzeń.

<p>zeznania P. R.</p>	<p>Sąd uznał zeznania córki wnioskodawcy w całości za wiarygodne - z uwagi na ich konsekwencję, logiczność, zgodność z zasadami doświadczenia życiowego oraz korelację z zeznaniami W. W. (1), a także z zgromadzoną dokumentacją. Świadek zrelacjonowała w jakich okolicznościach dowiedziała się o zatrzymaniu ojca oraz jaki miało ono wpływ na sytuację rodzinną, w tym zdrowie wnioskodawcy, a jej twierdzenia nie były negowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania, jak również Sąd nie znalazł podstaw do czynienia takich zastrzeżeń z urzędu.</p>	
<p>4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
	<p>częściowo zeznania wnioskodawcy W. W. (1)</p>	<p>Skład orzekający nie dał wiary wnioskodawcy wyłącznie w zakresie, w jakim starał się przekonać Sąd, że jego zatrzymanie negatywnie odbiło się również na stanie psychicznym jego żony, albowiem okoliczność ta nie została w żaden sposób nawet uprawdopodobniona. Sąd Okręgowy nie neguje, iż małżonka W. W. (1) musiała być hospitalizowana na skutek mającego miejsce omdlenia i problemów z błędnikiem oraz ciśnieniem, niemniej jednak wnioskodawca nie był w stanie chociażby w przybliżeniu wskazać, w jakim odstępie czasu od jego zatrzymania wystąpiła niedyspozycja żony.</p>

		Dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie nie miały natomiast żadnego znaczenia zeznania wnioskodawcy w zakresie, w jakim przedstawiał on dolegliwości, których doświadczył w związku z zastosowaniem wobec niego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji oraz zakazu zbliżania się do A. P. na odległość mniejszą niż 50 m, co po jego stronie oznaczało obowiązek czasowego opuszczenia swojego miejsca zamieszkania.
	częściowo zeznania świadka P. R.	Dla przedmiotowego postępowania nie miały znaczenia zeznania świadka odnoszące się do realizacji orzeczonego wobec wnioskodawcy środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji oraz zakazu zbliżania się do A. P. na odległość mniejszą niż 50 m, albowiem okoliczności z tym związane nastąpiły już po zwolnieniu W. W. (1) z izby zatrzymań.
5. PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
	Kwota główna	Odsetki
	Brak żądania	Brak żądania
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
-----	-----	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki

	art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k.	art. 481 § 1 k.c.
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Zgodnie z art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k., oskarżonemu lub podejrzanemu, wobec którego stosowano niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania wobec niego wspomnianego środka przymusu. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie oparta jest na zasadzie ryzyka, a nie na zasadzie winy, co powoduje, że niewątpliwie niesłusznym, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest takie zatrzymanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 27 k.p.k. oraz zatrzymanie powodujące dolegliwość, której zatrzymany nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także, w szczególności, prawomocnego jej rozstrzygnięcia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., sygn. akt I KZP 27/99, Legalis nr 44499; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 r., sygn. akt III KKN 452/99, Legalis nr 336475). Należy zwrócić również uwagę na fakt, iż w trybie art. 552 § 4 k.p.k. nie wystarczy ustalenie, że zatrzymanie było niesłuszne, należy bowiem ustalić wysoki stopień owej niesłuszności, to jest stwierdzić, że było "niewątpliwie" niesłuszne.		

<p>W ocenie Sądu odsetki przysługują od chwili uprawomocnienia się wyroku. Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagana i dlatego odsetki przysługują od dnia uprawomocnienia się wyroku (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1991 r., I KZP 35/91, Legalis nr 27548).</p>		
Inne		
3.		Wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika – art. 554 § 4 k.p.k.
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k. w razie uwzględnienia roszczeń, choćby w części, wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika.		
<p>6. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA</p>		
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
---		-----
Zadośćuczynienie		

2.	Kwota główna	Odsetki
	<p>W. W. (1) wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z niezasadnym zatrzymaniem w dniu 14 sierpnia 2018 r. trwającym do dnia 15 sierpnia 2018 r., przy czym zajmując po raz ostatni stanowisko w niniejszej sprawie pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż jego mandant jest w stanie przystać na kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku (k. 115).</p> <p>Prokurator uznał żądanie za zasadne do kwoty 1.500 zł (k. 115)</p> <p><i>W ocenie Sądu, kwotą zadośćuczynienia, która winna być zasądzona na rzecz wnioskodawcy była kwota 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z zatrzymaniem od dnia 14 sierpnia 2018 r. godz. 201.0 do dnia 15 sierpnia 2020r. godz. 20.05.</i></p> <p>Jest rzeczą oczywistą, że stosowanie środków przymusu w postaci zatrzymania skutkowało w wypadku W. W. (1) naruszeniem jego dobra osobistego w postaci wolności. Okres naruszenia dobra wynosił w tym wypadku niepełne 2 dni. Skutkiem zatrzymania W. W. (1) było także naruszenie jego dobra osobistego, jakim jest część. W. W. (1) był pozytywnie postrzeganym i szanowanym człowiekiem w miejscu swego zamieszkania.</p>	<p>Odsetki od zadośćuczynienia są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagana i dlatego odsetki przysługują od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p>

Mając na uwadze całokształt okoliczności występujących w niniejszej sprawie stwierdzić należało, że zatrzymanie wnioskodawcy było niesłuszne w stopniu niewątpliwym w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. Nie ulega bowiem najmniejszej wątpliwości, że w stosunku do W. W. (1) brak było przesłanek szczególnych określonych w art. 244 § 1 k.p.k. do zastosowania wobec niego instytucji zatrzymania. Jako przyczynę zatrzymania wskazano, iż W. W. (1) jest podejrzewany o to, że w dniu 13 sierpnia 2018 r. kierował groźby karalne wobec M. S. (1) i A. P. oraz „zachodzi obawa spełnienia tych groźb”, przy czym następnie postępowanie przygotowawcze w tym zakresie zostało prawomocnie umorzone postanowieniem prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 22 listopada 2018 r. wydanym w sprawie PR 3 Ds. 2567.2018. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 4 marca 2020 r. (sygn. akt III K 106/9), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 września 2020 r. wprawdzie uznano, że W. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. popełnionego na szkodę M. S. (1), niemniej jednak możliwość popełnienia tego czynu zabronionego (ściganego z oskarżenia prywatnego) nie stanowiła podstawy zatrzymania wnioskodawcy w dniu 14 sierpnia 2018 r.

W ocenie Sądu Okręgowego niewątpliwym jest, że przy zatrzymaniu W. W. (1), przekroczone zostały środki

konieczne do prawidłowego jego przeprowadzenia. Kwestia ta, co zostało już wskazane, została rozstrzygnięta w postanowieniu Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto z dnia z dnia 18 lutego 2019 r. w sprawie VIII Kp 622/18, w którym uznano zatrzymanie wnioskodawcy za co prawda legalne i prawidłowe, ale niezasadne.

Oceniając krzywdę doznaną przez wnioskodawcę w czasie zatrzymania Sąd wziął pod uwagę, że przebiegało ono prawidłowo i nie wiązało się ze szczególnymi cierpieniami - wnioskodawca do Komisariatu Policji P. – P. został przewieziony cywilnym pojazdem i nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, a kajdanki założono mu na ręce dopiero przed samym wejściem na komisariat. W. W. (1), przebywając w izbie zatrzymań, nie był źle traktowany przez kogokolwiek i nie zgłaszał w tym zakresie żadnych zastrzeżeń, co jest okolicznością bezsporną w świetle samych zeznań wnioskodawcy. Nie ulega natomiast wątpliwości, że wnioskodawca, cierpiąc na zmiany zwyrodnieniowe w stawach biodrowych ograniczające jego sprawność fizyczną, odczuwał duży dyskomfort w związku z zatrzymaniem i osadzeniem w policyjnej izbie zatrzymań, albowiem oczywistym jest, że przedmiotowe miejsce nie jest wyposażone w sposób adekwatny do jego potrzeb. Nadto dolegliwości fizyczne W. W. (1) pogłębiała niemożność korzystania z leków przeciwbólowych.

Jednocześnie podkreślić należy, iż wnioskodawca odczuwał również znaczny dyskomfort psychiczny w związku z zatrzymaniem z uwagi na szyderstwa ze strony

funkcjonariuszki Policji, mówiącej do niego, że kiedyś „zamykał”, a teraz sam zostanie „zamknięty”. Sąd miał na uwadze, że owe szyderstwa ze strony policjantki miały charakter wyłącznie incydentalny, niemniej jednak utkwily one w pamięci wnioskodawcy i wyrządziły mu dużą przykrość. Nadto skład orzekający miał na uwadze, że do dnia dzisiejszego wspomnienie okoliczności związanych z zatrzymaniem budzi u W. W. (1) znaczne emocje, które wywołują kłopoty ze snem. Negatywnie na osobę wnioskodawcy wpływały również zapytania sąsiadów związane z zatrzymaniem W. W. (3), na które musiał odpowiadać zarówno on, jak i jego żona, tłumacząc, że nie zrobił niczego sprzecznego z prawem.

Sąd miał oczywiście także na względzie sam fakt wystąpienia wyjątkowo stresogennych i niekomfortowych okoliczności prowadzących do powstania negatywnych emocji u osoby, która została niesłusznie zatrzymana, osadzona w izolacji, przesłuchiwana. Dla osoby takiej, jak wnioskodawca, dotąd niekaranej, która zostaje zatrzymania i poddana izolacji, a dodatkowo konfrontowana jest z państwowym aparatem przymusu, sytuacja taka musi być skrajnie niekomfortowa i wysoce stresująca.

Ostatecznie bowiem w stosunku do wnioskodawcy prawomocnym postanowieniem Prokuratora umorzono dochodzenie o groźby, wobec stwierdzenia, że czyn, o który był podejrzany i w związku, z którym został zatrzymany nie zawiera znamion czynu zabronionego. Tym bardziej więc uznać należy, że skoro wnioskodawca nie popełnił przestępstwa gróźb karalnych w

związku, z którym go zatrzymano, to nie było uzasadnienia dla stosowania wobec niego środków przymusu, więc zatrzymanie jego uznać należy za niesłuszne w stopniu niewątpliwym i to niezależnie od końcowego wyniku sprawy z prywatnego oskarżenia M. S. (1) o czyn z art. 157 § 2 k.k., odnośnie którego warunkowo umorzono wobec wnioskodawcy postępowanie karne na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. na okres 1 roku próby. Nadto, w związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego wobec wnioskodawcy, w sprawie III K 106/19 nie dokonano zaliczenia w trybie art. 63 § 1 k.k. okresu zatrzymania od 14 do 15 sierpnia 2018r., a zatem nie zrekompensowano choćby w ten sposób doznanej krzywdy w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w sprawie o groźby.

Odnośnie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia wskazać należy, że dla interpretacji pojęcia „zadośćuczynienie”, o jakim mowa w art. 552 § 4 k.p.k., zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego, w szczególności zaś art. 445 § 2 k.c., z którego wynika, że zadośćuczynienie musi być odpowiednie. Ustalenie jego wysokości należy zatem do sfery dyskrecjonalnej władzy sędziego. Jest tak dlatego, że ocena doznanej krzywdy z powodu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania jest trudna do skonkretyzowania w postaci kwoty pieniężnej. Ustalenie skali doznanej krzywdy wymaga rzetelnego rozważenia całokształtu okoliczności dotyczących czasu trwania izolacji, sytuacji rodzinnej, stanu zdrowia, wieku, skutków w sferze psychiki, utraty

autorytetu w środowisku i szeregu innych okoliczności, na podstawie których jest możliwe określenie granic odczucia krzywdy przez wnioskodawcę. Przy ustalaniu przez sądy wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niesłusznym pozbawieniem wolności, w tym za zatrzymanie, należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutuące na określenie rozmiaru krzywdy. Ponadto należy mieć na względzie również te ustalone okoliczności, które wiążą się z aktualną sytuacją dochodzącego zadośćuczynienia i wskazują, że niesłuszne pozbawienie go wolności oddziałuje wyraźnie na jego status społeczny i zawodowy, gdyż stanowi to element pokrzywdzenia go stosowaniem niesłusznego zatrzymania. Zatem o rażącym naruszeniu zasad ustalenia odpowiedniego zadośćuczynienia mogłoby świadczyć przyznanie zadośćuczynienia symbolicznego, zamiast stanowiącego rekompensatę doznanej krzywdy, bądź też kwoty wygórowanej, prowadzącej do nieuzasadnionego wzbogacenia się tą drogą (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 września 2012 r. w sprawie II AKa 174/12, Legalis nr 731027).

W przedmiotowej sprawie wysokość zasądzonych na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) zł nie przekraczała co do zasady wymiaru zadośćuczynienia zasądzanego w sprawach tego rodzaju, a Sąd Okręgowy nie dostrzegł okoliczności, które uzasadniałyby przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia w większym zakresie. W ocenie Sądu uwzględnienie roszczenia wnioskodawcy w całości, tj. w kwocie 5.000 zł, prowadziłyby do jego

	<p>nieuzasadnionego w tym wypadku wzbogacenia i wykraczałyby poza ramy kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia, dlatego też roszczenie w wysokości przekraczającej 2.000 zł nie zostało uwzględnione, a wniosek w tym zakresie podlegał oddaleniu.</p> <p>Wobec powyższego Sąd orzekł, jak w pkt 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku, zasądając na rzecz wnioskodawcy W. W. (1) kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę związaną z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w okresie od dnia 14 sierpnia 2018 r. godz. 20:10 do dnia 15 sierpnia 2018 r. godz. 20:05 - na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. i oddalając wniosek w pozostałym zakresie.</p>	
Inne		
3.		
7. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

8. Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3, 4	Zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k. i § 11 ust. 6 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.poz.1800 ze zm.) stawka minimalna za prowadzenie spraw o odszkodowanie za niesłuszne skazanie lub ukaranie, aresztowanie lub zatrzymanie wynosi 240 zł (w przypadku, gdy rozprawa trwa dłużej

niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%).

Biorąc pod uwagę, że w niniejszej sprawie były 4 terminy rozpraw Sąd podniósł wynagrodzenie pełnomocnika do kwoty 384 zł (240 zł + 3 x 48 zł).

Zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k. postępowanie w sprawach określonych w rozdziale 58 k.p.k. jest wolne od kosztów sądowych.

9. *PODPIS*

Poznań, dnia 4 listopada 2020r.

sędzia Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni od doręczenia.

Poznań, dnia 4 listopada 2020r.

SSO Dorota Biernikowicz